

«NO ANIRIA MAI A JUGAR AL BARÇA»

«Feo»

Cada vegada que Michel s'acosta al gol sud del Santiago Bernabeu crits de «Feo, feo» brollen de les goles dels Ultrasur: és l'apel·latiu afectuós que rep el que molts entesos qualifiquen com a millor futbolista europeu».

Vicent Mifsud Estruch

Tothom al futbol europeu ha somiat alguna vegada en tenir en el seu equip aquest jugador de vint-i-sis anys que enamora amb el seu joc i amb el seu atractiu físic. Malgrat que les ofertes de Milà eren molt elevades, el president del Real Madrid, Ramón Mendoza, s'ha assegurat la permanència de Michel al club blanc fins al 1996.

«Quan un és requerit per algun altre equip se'l valora més a casa seva. Ara bé, jo sempre he tingut molt clar que el Madrid és el meu club: és on m'he format com a persona i com a futbolista; per ara tot m'ha anat molt bé ací».

—No obstant això, no ha estat el Milà l'únic equip que t'ha fet ofertes. ¿Què t'hauria de donar el Barça perquè abandonares Madrid?

—Si me n'anara d'aquest club seria per jugar a l'estranger, no em quedaria mai en un equip espanyol. No aniria mai a jugar al Barça, és el nostre màxim rival; fer-ho seria un colp baix per a la gent que m'ha prestat el seu suport sempre.

—¿Et mereixes el qualificatiu de millor jugador d'Europa?

—No, ni crec que se'l meresci ningú. És molt difícil valorar qui és el millor, perquè hi ha molts llocs diferents dins d'un equip, i si un ho fa millor o pitjor no hi ha dubte que és gràcies a la resta. Tot i això, és cert que hi ha una elit d'uns vint jugadors al futbol europeu.

—I un d'aquests vint vindrà l'any que ve a jugar al Barça. ¿Serà la pròxima lliga un duel Michel-Ronald Koeman?

—En futbol no es poden fer prediccions. Potser per això omple els camps. L'única cosa que pots fer és preparar-te perquè tot vaja bé. Malgrat que el Barcelona continue reforçant-se, nosaltres tenim un avantatge enorme sobre ells: ens coneixem des de fa molt de temps. Fins que el Barça

no aconsegueixi conjuntar els seus homes, no només al terreny de joc, sinó fora també, no igualaran els nostres triomfs esportius.

—¿Creus que la Lliga se li ha quedat petita, al Real Madrid?

—Això sol dir-se. L'any que no la guanyem, però, parlarà la gent del nostre fracàs. La primera feina que tenim és, doncs, guanyar-la; després ja pensarem en títols europeus. En la Copa d'Europa t'ho jugues tot a la sort d'un dia i això no és bo en una competició.

—El teu company Ricardo Gallego comentà l'any passat que el Madrid tenia el millor conjunt de la seua història. Aquestes manifestacions van molestar molts mites com Di Stefano.

—Estic d'acord amb Ricardo; un equip amb la nostra preparació física i amb la dotació tècnica que tenim ho hauria arrasat tot amb absoluta facilitat en aquells temps.

—¿Què opines de la polseguera aixecada darrerament al voltant de la violència al futbol?

—La violència mai és esportiva, és un fenomen social. De fet, quan l'administració —com ha fet l'anglesa els últims anys— l'ataca amb lleis socials, s'acaba tot. La gent no té ganes d'anar a un espectacle esportiu i que d'allí la duguen a la presó. Hi ha violència pertot arreu, però es dona més publicitat a la que es produeix en els camps de qualsevol esport.

—La teua eixida de l'Associació de Futbolistas Espanoles (AFE) va estar motivada precisament pels fets violents esdevinguts en el vostre darrer partit contra Osasuna.

—Jo no desitge que entre els futbolistes hi haja problemes. Així, doncs, que els jugadors d'Osasuna qüestionaren la meua feina com a vice-president del sindicat per ser membre del Real Madrid, em va molestar molt i crec que la solució més adequada era abandonar el càrrec. A més, la meua missió en AFE no era altra que donar la cara i el nom, perquè no podia aportar altra cosa, i ho he fet quan ha estat necessari i no cal anar massa

arrere per adonar-se que el que dic és veritat: per exemple, la meua actuació quan la vaga general. No han estat justos amb mi.

—¿Com veus, ara que han passat uns mesos, l'enfrontament que tinguéreu Emilio Butragueño i tu amb Txiqui Benegas i Javier Solana dies abans del 14-D?

—Benegas va cometre un error atacant-nos perquè ens havíem solidaritzat amb els que anaven a la vaga; després s'ha disculpat i jo sempre accepto les disculpes. Pel que fa a Javier Solana crec que les seues manifestacions —tenint en compte que és el ministre d'Esports— van ser ridícules: va obrir la boca malament i en un mal moment. Crec que les seues paraules foren que on li agradaria veure'ns a Emilio i a mi seria encapçalant una manifestació contra el frau fiscal. El que m'agradaria a mi és tenir accés a moltes de les factures del que ell es gasta dels nostres diners.

—¿Però no és veritat que els futbolistes són bastant pesseters?

—A Espanya tothom està encasellat en un estereotip: els futbolistes som pesseters; els cantants uns perdularis; els periodistes un bandarres. És així, per desgràcia és així. Els jugadors hem donat massa proves de no ser-ho: jo, per exemple, guanyaria tres vegades més si me n'haguera anat a Itàlia. Aquella, però, no és la meua terra ni la meua gent.

—Un futbolista ha de viatjar molt i passar poc temps a casa. ¿Com s'ho pren Mercedes, la teua dona?

—Ella hi està acostumada. Em va conèixer fent això i sabia a què s'exposava. Potser jo ho duc pitjor perquè des que tenim el xiquet se'm fa més dur deixar la casa per anar amb l'equip. L'any passat, de 365 dies, n'estiguérem 240, amb les seues nits, fora de casa. ¿Són moltes nits!

—Gent com vosaltres, els jugadors de futbol, que ben joves teniu fama, diners. I tu, particularment, que agrades bona cosa a les dones, ¿no us preveu, però, de moltes coses?

«M'agradaria tenir accés a les factures que Solana es gasta amb els diners de l'esport».

—No, perquè des dels setze o els disset anys ja vas encarrilant la teua vida cap on tu vols. Faig el que m'agrada.

—¿Ets molt casolà?

—Sí, això no agrada massa a la

meua dona, però com estic tant de temps fora, a casa trobe tot el que necessite i és on més a gust em trobe.

—¿Què fas en el teu temps d'esbarjo?

—Ara m'estic traient un permís per

dur una motora a l'estiu, i també estudie idiomes. He estat moltes vegades a punt de començar una carrera, telecomunicacions, però sempre ho vaig ajornant.

—Fa algunes setmanes a TV3 es passà un reportatge sobre ajudes arbitrals al Real Madrid. ¿Què en penses?

—De la TV3 no em sorprèn gens. Parla per la boca del Barça.

—Però sí que n'ha rebut, d'ajudes dels arbitres, el Madrid.

—Sí, segur, com tots els equips grans. De vegades, però, també ens perjudiquen. Però quan és així, no ens passem la vida queixant-nos-en. Les causes d'una derrota o d'una victòria són sempre esportives.

—I de la sort.

—Enguany tenim la sort de cara. Ara bé, això és pel fet que no hi ha cap altre equip a l'estat que jugue els noranta minuts amb la força que ho fem nosaltres.

Som un equip ja madur i crec que ho podem aconseguir tot al món del futbol. Crec que per fi guanyarem la setena Copa d'Europa. □

AULA DE CULTURA

NOUS CURSOS ESPECIALS

Programació del mes d'abril:

- Curs de dicció
- Curs de dicció per a actors
- Curs de literatura catalana
- Curs de perfeccionament de morfosintaxi i coherència interna de la llengua

(Als alumnes de dicció se'ls facilitarà la realització d'una prova de veu en estudis professionals de doblatge)

INFORMACIÓ:

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ
C/ Moratín, 15-6
Telèfon 351 17 27 - 46022-VALÈNCIA

SALA D'EXPOSICIONS DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONES

CARRER CORREU, 3. VALENCIA TEL. 351 14 35

LA MÀGIA DE PICASSO

100 FOTOGRAFIES
DE DAVID DOUGLAS DUNCAN

17 MARÇ - 30 ABRIL

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONES